

[Forsvarsministeren.]

prægede polemik, som kunne vække usikkerhed om Danmarks stilling udadtil og splittelse indadtil. Jeg har med denne udtalelse fastslået noget rent faktisk. Der var nemlig på det tidspunkt en reaktion både udadtil og indadtil, og denne reaktion opfordrede jeg alle besindige kræfter i Danmark til at tage i øjesyn, fordi den stemning, der her kunne konstateres, var uheldig af mange grunde, uheldig af hensyn til landets interesser og uheldig af hensyn til det samarbejde, der nu engang må opretholdes her i landet, hvis den politik udadtil, som vi har valgt, skal kunne føres frem, hvadenten det bliver af den nuværende regering eller en eventuel socialdemokratisk regering. Ingen kan i disse henseender komme længere, end fællesskabet forpligter i disse forhold. Den sandhed ville jeg gerne understrege ved den lejlighed, da polemikken her i landet på mange områder var i gang, og det er et synspunkt, som jeg forøvrigt stadigvæk har.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft spurgte efter begrundelsen for de 18 måneders tjenestetid og spurgte i denne forbindelse, om der automatisk fulgte en forpligtelse med for Danmark til en forøgelse af Tysklandskommandoet. Nej, der fulgte ikke nogen automatisk forpligtelse med; der var slet ikke tale om automatik i den forbindelse. Der var på dette område, som jeg tillod mig at sige i eftermiddags, tale om, at Danmark modtog en henstilling, ikke en tilfældig henstilling, men en NATO-henstilling, som i kraft af selve det samarbejde, vi står i udadtil, måtte kræve, at vi her i landet tog denne henstilling op til undersøgelse og til sin tid til afgørelse.

I modsætning til dette nævnte det ærede medlem de indledende forhandlinger, vi havde her i tinget i december 1951, og fremdrog bl. a. visse udtalelser af min kollega den højtærede finansminister. Jeg tror, det ærede medlem skal huske, hvad jeg sagde i eftermiddags om dette spørgsmål. Da vi i december 1951 tog vor principielle stilling overfor det, som vi vidste ville komme som henstilling til os fra de militære instanser i Paris, da var der to tempi. Det første var

den principielle tilslutning til beredskabsstyrkens forøgelse, som vi alle var enige om ikke var mulig uden en forlængelse af tjenestetiden. Det næste tempo i udviklingen var Danmarks besvarelse af de rekommandationer, som kom fra Paris, hvorved vi under hensyn til vore egne forhold og vore egne muligheder og under ansvar overfor de samarbejdende organer skulle tage stilling til, hvorvidt henstillingen kunne imødekommes helt eller delvis, og da på hvilket grundlag det var muligt for os at træffe en hæderlig afgørelse overfor vore partnere. Det var dette andet tempo, der er forbundet med visse forbehold, som jeg redegjorde for i eftermiddags og tidligere har redegjort for i det høje ting: at der var visse fysiske betingelser, som måtte imødekommes, for at vi fuldtud fra maj 1953 kunne indlade os på en 100 pct.s forlængelse af tjenestetiden.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft nævnte i denne forbindelse — det ærede medlem talte meget hurtigt, og jeg havde ikke lejlighed til at få skrevet alle spørgsmål ned, men det ærede medlem nævnte hele det spørgsmål, der vender udadtil, opstillingen af de såkaldte EDC-styrker, altså de vesteuropæiske forsvarsstyrker med deltagelse af tyske formationer, og nævnte også i denne forbindelse det for os vitale spørgsmål, hvorom jeg er ganske enig med det ærede medlem og hans parti: styrkelsen eller svækkelsen af den nordlige flanke. Jeg vil gerne som almindelig bemærkning til det ærede medlem sige, at jeg lige fra det tidspunkt, da Danmark traf sin beslutning om at gå ind i det vesteuropæiske forsvar under en enhedskommando, har betragtet og stadig betragter dette spørgsmål som værende i en overgangstid. Vi er jo enige om, at den fulde udbyggelse af det vesteuropæiske forsvar efter de linier, man har forhandlet om i længere tid uden at komme til et resultat, også har uhyre stor betydning for vor egen stilling og placering i nordregionen, og jeg mener, at meget af det, vi har at tage stilling til i disse år, indtil den endelige afgørelse er truffet, vedrører en overgangsperiode, hvori man må tage sin stilling skridt